

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M. A.**

zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
IČO 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2024, č.j. OAM-570/LE-LE05-D02-2024, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby,

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku žaloby se zamítá.

Odůvodnění:

- Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 9. 2024, č. j. OAM-570/LE-LE05-D02-2024, rozhodl žalovaný o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce tak, že je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nepřipustná, řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil a rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je Francouzská republika.
- Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
- S odkazem na § 73 odst. 2 s. ř. s. se žalobce domáhal, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Žalobce nejprve konstatoval, že si je vědom mimořádnosti institutu odkladného účinku, nicméně zdůraznil, že takové opatření může být v daném případě výhradním prostředkem, jak dosáhnout toho, aby konečný úspěch žaloby nebyl jen formální. Žalobce uvedl, že nepřiznáním odkladného účinku žalobě by mu hrozila vážná újma a odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017-25. Žalobce uvedl, že má významné vazby na Českou republiku, a to jak kulturní, sociální, tak i ekonomické. Žalobce na území České republiky opakovaně pobýval, je zvyklý na její prostředí a do určité míry ovládá i český jazyk. Na území České republiky má žalobce také zdroj svých příjmů a má zde také zajištěné ubytování. V České republice vlastní i další majetek například osobní automobil, apod. Uvedl, že naopak Francouzskou republiku navštěvoval vždy jen na krátkou dobu a pouze jako turista. Na jejím území nemá žádné vazby, nemá zde zajištěné ubytování ani zdroj příjmů. Žalobce není zvyklý na francouzské

prostředí a poměry a vzhledem ke svému pokročilému věku je dle žalobce důvodné se domnívat, že jeho integrace by byla komplikovaná. Zároveň neovládá francouzský jazyk. Žalobce poukázal také na svůj pokročilý věk a zdravotní komplikace. Trpí cukrovkou, zvýšeným krevním tlakem a ledvinovou insuficiencí. Na jaře letošního roku se u něj navíc objevilo podezření na onkologické onemocnění. S ohledem na tyto důvody žalobce potřebuje nejen psychickou pomoc své rodiny, ale i jejich každodenní péči. Žalobce uvedl, že na území Francouzské republiky se nenachází žádná osoba, která by mu mohla poskytnout obdobnou péči. Naproti tomu v České republice má širší rodinu a přátele. Žalobce uzavřel, že nepřiznáním odkladného účinku žaloby mu hrozí nepochybně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a rovněž žalobci není známo, že by případné přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

4. Ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku dne 11. 11. 2024 žalovaný sdělil, že je přesvědčen, že účinky napadeného rozhodnutí neznamenaají pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Žalovaný shrnul zákonné podmínky přiznání odkladného účinku žaloby a uvedl, že v návrhu na jeho přiznání nestačí poukázat na pouhou možnost vzniku újmy. Vznik této újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí a zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo možné označit za takovou újmu. Žalovaný uvedl, že má za to, že žalobce neprokázal vznik natolik intenzivního následku, který by se dal klasifikovat jako újma podle § 73 odst. 2 s. ř. s. a nebylo prokázáno ani to, že by jeho situace byla natolik výjimečná oproti ostatním žadatelům v obdobném postavení, aby jeho žalobě měl být přiznán odkladný účinek. Žalovaný podotkl, že v případě nepřiznání odkladného účinku žalobě a následného transferu žalobce a případného úspěchu jeho žaloby je pak dle čl. 29 Dublinského nařízení správní orgán povinen v případě chybného přemístění, nebo pokud je rozhodnutí o přemístění v rámci odvolacího nebo přezkumného řízení zrušeno poté, co bylo přemístění povoleno, přijmout tuto osobu bezodkladně zpět na své území. S ohledem na výše uvedené považuje žalovaný rozhodování o této otázce bezpředmětné. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud návrhu na přiznání odkladného účinku nevyhověl.
5. Podle ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Ustanovení § 73 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.
7. Podle ust. § 73 odst. 4 věty první s. ř. s. rozhodne soud o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání.
8. Smyslem přiznání odkladného účinku žaloby není oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jedná se o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud přiznáním odkladného účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud nerozhoduje tak, že by

předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Zákon stanoví dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek; zaprvé výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zadruhé přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

9. Z ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že je na žalobci, aby tvrdil a prokázal naplnění první z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že by výkon nebo právní následky rozhodnutí pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tj. újmu, jež je těžko nahraditelná či kompenzovatelná. Jen tak může soud naplnění této podmínky posoudit. S ohledem na to, že žaloba zásadně nemá odkladný účinek, nesmí být hrozící újma vzhledem k poměrům žalobce bagatelní, ale naopak natolik významná, že opravňuje, aby odkladný účinek byl výjimečně uplatněn. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude újma žalobce i tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod. (srov. usnesení NSS č. j. 6 Afs 73/2014-56 ze dne 21. 5. 2014).
10. V rámci řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní výhradně navrhovatele, tj. v daném případě žalobce. Je tedy zcela na žalobci, aby přesvědčivě a konkrétně uvedl důvody, pro něž mu v případě výkonu napadeného rozhodnutí hrozí v případě nepřiznání odkladného účinku žaloby nepoměrně větší újma než jiným osobám a současně tato svá tvrzení prokázal. Žalobce se v návrhu na přiznání odkladného účinku spokojil s toliko liknavými tvrzeními o hrozící újmě bez bližšího rozvedení, v jaké konkrétní oblasti života by došlo k jeho narušení. Současně pro svá tvrzení žalobce neoznačil ani nepředložil žádné důkazy. V žalobě uváděl 2 důvody podání návrhu na odkladný účinek, a to existenci osobních vazeb v české republice, na rozdíl od Francie, a dále zdravotní potíže. Žalobce ale nezpochybnil např. možnost další léčby ve Francouzské republice, tudíž tento důvod není při posuzování odkladného účinku relevantní. V návrhu na přiznání odkladného účinku také žalobce poukázal na skutečnost, že v České republice má sestřenici a přátele. Tyto osoby nepochybně nelze považovat za tak blízké, že by v souvislosti s žalobcovým přemístěním do Francie odloučení od nich mohlo být považováno za vážnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s.ř.s. Nadto jej mohou tyto osoby ve Francii navštěvovat. Z těchto tvrzení žalobce však nevyplývá, že by žalobci hrozila jakákoli konkrétní vážná újma, kdyby došlo k jeho přemístění do Francie. V důsledku uvedeného tak žalobce neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní. S ohledem na absenci jakýchkoliv konkrétních důvodů návrhu na přiznání odkladného účinku, neshledal soud tvrzení žalobce o nepoměrně větší újmě v případě nepřiznání odkladného účinku žaloby za způsobilé prokázat nezbytnou intenzitu takové újmy, aby odůvodňovala přiznání odkladného účinku žaloby.
11. Vzhledem k výše uvedenému lze uzavřít, že žalobce dostatečně netvrdil a neprokázal, že by mu výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí hrozila nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, tudíž nebyla splněna jedna z kumulativních podmínek pro přiznání odkladného účinku, protožež

byl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *a contrario* zamítnut.

12. O nákladech řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, když bude postupovat analogicky podle § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s., a o případných nákladech vzniklých v této souvislosti rozhodne v rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti usnesení je kasační stížnost nepřípustná. [104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 15. listopadu 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně